

หนังสืออ่านเพิ่มเติม

วิชา กลุ่มชาติพันธุ์ในอรัญประเทศ

กลุ่มสาระการเรียนรู้สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม

เล่มที่ ๕

เวียงตบามในอรัญประเทศ

ศิริกมล สายสร้อย
โรงเรียนอรัญประเทศ

หนังสืออ่านเพิ่มเติม
วิชา กลุ่มชาติพันธุ์ในรัฐประเทศ
กลุ่มสาระการเรียนรู้สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม
ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย

เล่มที่ ๕

เรื่อง

“ เวียดนามในรัฐประเทศ ”

นางศิริกมล สายสร้อย
ครูชำนาญการพิเศษ
โรงเรียนรัฐประเทศ
อำเภอรัฐประเทศ จังหวัดสระแก้ว

รลข.01

ทะเบียนข้อมูลเลขที่ ว. 9657

หนังสือรับรองการแจ้งข้อมูล

ลิขสิทธิ์

ออกให้เพื่อแสดงว่า

นางศิริกมล สายสร้อย

ได้แจ้งข้อมูลลิขสิทธิ์ ประเภทงาน วรรณกรรม

ลักษณะงาน หนังสือ

ชื่อผลงาน หนังสืออ่านเพิ่มเติม วิชา กลุ่มชาติพันธุ์ในรัฐประเทศ เล่มที่ 5

(เวียดนามในรัฐประเทศ)

ไว้กับกรมทรัพย์สินทางปัญญา

ตามคำขอแจ้งข้อมูลลิขสิทธิ์ เลขที่ 184590

เมื่อวันที่ 22 เดือน เมษายน พ.ศ. 2551

ให้ไว้ ณ วันที่ 28 เดือน เมษายน พ.ศ. 2551

ลงชื่อ.....

(นายสุรภูมิ ติระนันท์)

นักวิชาการพาณิชย์ 7ว

ปฏิบัติราชการแทนผู้อำนวยการสำนักลิขสิทธิ์

หมายเหตุ

การเปลี่ยนแปลงราชการข้างต้น ให้ดูด้านหลัง

คำนำ

จากการที่ข้าพเจ้าได้สอนรายวิชา กลุ่มชาติพันธุ์ในรัฐประเศศรห์สววิชา ส ๔๐๒๑๓ กลุ่มสาระการเรียนรู้สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม มาเป็นเวลา ๓ ปี แต่มีปัญหาที่ว่าไม่มีสื่อการเรียนการสอนที่ชัดเจน ประกอบกับวิชานี้เป็นเรื่องราวเกี่ยวกับท้องถิ่นรัฐประเศศ

ข้าพเจ้าจึงสร้างสื่อประกอบการเรียน การสอน ๑ ชุด โดยประกอบด้วย หนังสืออ่านเพิ่มเติม จำนวน ๕ เล่ม ดังนี้

เล่มที่ ๑	ชื่อ ญ้อในรัฐประเศศ
เล่มที่ ๒	ชื่อ ลาวในรัฐประเศศ
เล่มที่ ๓	ชื่อ เขมรในรัฐประเศศ
เล่มที่ ๔	ชื่อ จีนแต่จิวในรัฐประเศศ
เล่มที่ ๕	ชื่อ เวียดนามในรัฐประเศศ

หนังสืออ่านเพิ่มเติม เล่มนี้เป็นเล่มที่ ๕ เป็นเรื่องเกี่ยวกับประวัติความเป็นมาของชาวเวียดนามในรัฐประเศศความเชื่อ วัฒนธรรม ประเพณี การดำเนินชีวิต และการเปลี่ยนแปลงทางสังคมของชาวเวียดนาม ในอำเภอรัฐประเศศ โดยการให้ผู้เรียนได้เรียนรู้เรื่องราวของท้องถิ่น เป็นการเปิดโอกาสให้ผู้เรียน ได้เรียนรู้สภาพชีวิตจริงในท้องถิ่น เข้าใจวัฒนธรรม และการดำเนินชีวิตของกลุ่มชาติพันธุ์ต่าง ๆ ที่มีอยู่ในท้องถิ่น เพื่อให้ผู้เรียนได้เกิดความเข้าใจถึงความแตกต่างทางวัฒนธรรมของกลุ่มชาติพันธุ์ต่าง ๆ ในท้องถิ่น เกิดความรัก ความผูกพัน ความภาคภูมิใจในท้องถิ่น ซึ่งจะทำให้เกิดความร่วมมือที่จะช่วยพัฒนาบ้านเมืองท้องถิ่นของตนต่อไป

ด้วยความคาดหวังของข้าพเจ้าในฐานะผู้เรียบเรียง หวังเป็นอย่างยิ่งว่าหนังสืออ่านเพิ่มเติมรายวิชา กลุ่มชาติพันธุ์ในรัฐประเศศ จะเป็นประโยชน์สำหรับนักเรียน ครูอาจารย์ ตลอดจนท่านที่สนใจจะศึกษาค้นคว้าหาความรู้เกี่ยวกับหลักสูตรท้องถิ่น โดยเฉพาะอำเภอรัฐประเศศบ้างไม่มากนักน้อย แต่ถ้าหากมีข้อผิดพลาดหรือบกพร่องประการใดอยู่บ้าง ข้าพเจ้ายินดีน้อมรับคำแนะนำจากท่านเหล่านั้น ด้วยความสำนึกในพระคุณอย่างยิ่ง ที่สุคนธ์ขอขอบพระคุณสำหรับทุก ๆ ท่านที่มีส่วนร่วมให้หนังสืออ่านเพิ่มเติมรายวิชา กลุ่มชาติพันธุ์ในรัฐประเศศเล่มนี้ สำเร็จตามวัตถุประสงค์ดังที่ปรากฏขณะนี้

ศิริกมล สายสร้อย

สารบัญ

	หน้า
คำนำ	
ประวัติความเป็นมาของชาวเวียดนามในรัฐประเทศ	๒
การตั้งถิ่นฐานของชาวเวียดนามในรัฐประเทศ	๕
การประกอบอาชีพ	๗
สภาพทางสังคมของชาวเวียดนามในรัฐประเทศ	๘
หลักการดำเนินชีวิต	๑๒
พระมหากษัตริย์คุณต่อของชาวเวียดนามในรัฐประเทศ	๑๔
ชีวิตความเป็นอยู่ชาวเวียดนามในรัฐประเทศ	๑๕
ศาสนาและความเชื่อ	๑๗
ประเพณีชาวเวียดนามในรัฐประเทศ	๒๐
ประเพณีชีวิตชาวเวียดนามในรัฐประเทศ	๒๒
เอกลักษณ์ของชาวเวียดนามในรัฐประเทศ	๒๕
อาหารเวียดนาม	๒๗
บทสรุป	๒๘
บรรณานุกรม	
ภาคผนวก	

ชาวเวียดนาม ในอัญประเทศ

“ ชาวเวียดนามในอัญประเทศ อพยพเข้ามา
ในปี พ.ศ. ๒๔๘๕ เมื่อสงครามโลกครั้งที่ ๒ สิ้นสุดลง
รัฐบาลไทยต้องคืนดินแดนจังหวัดพระตะบองให้แก่ฝรั่งเศส
ได้เชิญชวนชาวเวียดนาม ที่เคยอยู่ภายใต้การปกครอง
ของรัฐบาลไทยในพระตะบอง ให้อพยพติดตามเข้ามา
อยู่ในประเทศไทย โดยได้จัดตั๋วเครื่องบินให้ผู้อพยพโดยสาร
ขนส่งสาธารณะต่าง ๆ โดยไม่คิดค่าโดยสาร ”

ประวัติการอพยพของชาวเวียดนามในรัฐประเทศ

ชาวเวียดนามเป็นกลุ่มชาติพันธุ์สุดท้ายที่อพยพเข้ามาอยู่อาศัยในอำเภอรัฐประเทศ โดยแต่เดิมชาวเวียดนามกลุ่มนี้ได้อพยพจากประเทศเวียดนามเข้ามาทำมาหากินในอำเภอพรหมโยธี อำเภอธนกาศ และอำเภอเมือง จังหวัดพระตะบอง และจังหวัดเสียมราฐ ประเทศกัมพูชาโดยส่วนใหญ่ ประกอบอาชีพการประมงน้ำจืด ในทะเลสาบ (โตนเลสาบ) บางส่วนทำการเกษตรกรรม ค้าขาย และรับจ้าง ช่างฝีมือ ช่างไม้ ช่างปูน อพยพเข้ามาอาศัยอยู่ในอำเภอรัฐประเทศ ในปลายปี พ. ศ. ๒๔๘๕ - ๒๔๘๐

ชาวเวียดนามทำการประมงบริเวณโตนเลสาบ
ในประเทศกัมพูชา

เนื่องจากในปี พ. ศ. ๒๔๘๔ เกิดสงครามมหาเอเชียบูรพา ฝรั่งเศสได้มอบดินแดน มณฑลบูรพา ในส่วนพระตะบองและเสียมราฐให้แก่ประเทศไทย รัฐบาลไทยจึงได้เข้าปกครอง พื้นที่ดังกล่าว โดยรัฐบาลไทยในเวลานั้นนำโดยหลวงพิบูลสงคราม (จอมพล ป. พิบูลสงคราม) เป็นนายกรัฐมนตรีมีนโยบายให้ราษฎร อันประกอบด้วยเชื้อชาติกัมพูชา จีน และเวียดนาม ที่อาศัยอยู่ในพระตะบองและเสียมราฐ ทำมาหากินตามปกติ

การประมงโดยใช้เรือจับปลาของชาวเวียดนามในประเทศกัมพูชา

จนกระทั่งเมื่อปี พ. ศ. ๒๔๘๕ สงครามโลกครั้งที่ ๒ สิ้นสุดลง ไทยต้องคืนดินแดนที่เคยปกครอง คือ ดินแดนมณฑลบูรพาให้แก่ประเทศฝรั่งเศสในเดือนธันวาคม พ.ศ. ๒๔๘๕ รัฐบาลไทย ได้ส่งครอบครัวข้าราชการไทยกลับ พร้อมทั้งชนสัมภาระต่าง ๆ กลับเข้ากรุงเทพฯ ฯ และได้เชิญชวนชาวต่างชาติที่เคยอาศัยอยู่ในกัมพูชภายใต้อาณัติของประเทศไทย ให้อพยพตามเข้ามาอยู่ในประเทศไทย

ในระยะเวลา ๕ ปีคือระหว่าง พ. ศ. ๒๔๘๔ - ๒๔๘๘ ที่ชาวเวียดนามอยู่ในความปกครองของประเทศไทยได้เกิดความเลื่อมใสในการปกครองของรัฐบาลไทย ในขณะนั้น มีชาวเวียดนามกลุ่มหนึ่งเดินทางเข้ามาอพยพเข้ามาอยู่ในประเทศไทย

เนื่องจากในสมัยนั้นในประเทศไทยเวียดนามได้จัดตั้งขบวนการเวียดนามห์ เพื่อสู้่อกราชจากประเทศฝรั่งเศส นำโดยประธานาธิบดีโฮจิมินห์

ผู้อพยพชาวเวียดนามรุ่นแรกเดินทางมาถึงอรุญประเทศ

ชาวเวียดนามที่อาศัยอยู่ในประเทศกัมพูชา ได้รับข่าวสารก็ไม่ยอมตกอยู่ภายใต้การปกครองของประเทศฝรั่งเศสอีกต่อไป จึงพากันอพยพตามคำเชิญชวนของรัฐบาลไทย โดยมี นายฟาม ถัน ตริน เป็นผู้นำสมาคมชาวเวียดนามโพ้นทะเลในจังหวัดพระตะบอง และเป็นผู้นำชาวเวียดนามกลุ่มนี้อพยพเข้ามาอยู่ในประเทศไทย โดยรัฐบาลไทยได้สนับสนุนการเดินทางด้วยการจัดขบวนรถไฟเที่ยวพิเศษ เพื่ออพยพผู้คนและสัมภาระต่าง ๆ โดยไม่คิดมูลค่าใด ๆ

ชาวเวียดนามพร้อมสัมภาระอพยพมาถึงอรุญประเทศตามคำเชิญชวนของรัฐบาลไทยในเวลานั้น

การเดินทางเข้ามาในครั้งนั้นมีชาวเวียดนาม จำนวน ๑,๕๐๐ - ๒,๐๐๐ คนและชาวเวียดนามจาก
อำเภอรณอากาศ ได้นำเกวียนเทียมวัว จำนวน ๗ เล่ม และรถม้า จำนวน ๔ คัน ใช้ระยะเวลา
ในการเดินทางถึง ๘ วัน จึงมาร่วมสภทกับคณะที่เดินทางอพยพมาที่รัฐประเทศ ที่ได้เดินทางมา
โดยรถไฟถึงก่อนแล้ว

รถม้าที่นำเข้ามานั้นต่อมาได้ใช้ประโยชน์มาก โดยชาวเวียดนามในรัฐประเทศได้ต่อ
รถม้าเพิ่มขึ้นจำนวนกว่า ๒๐ คันใช้รับ - ส่ง ผู้โดยสารและขนสัมภาระต่าง ๆ จากรัฐประเทศ -
คลองลึก จากตลาดสู่สถานีรถไฟ บรรทุกไม้จากโรงเลื่อยสู่ตลาด และหมู่บ้านใกล้เคียง ในเวลาต่อมา
จับกุมด้วยข้อหาใช้รถผิดประเภท (ป้ายทะเบียนรถส่วนบุคคลแต่ใช้ทำการรับจ้าง) จึงทำให้การใช้รถม้า
รับจ้างในรัฐประเทศสิ้นสุดลง

รถม้าของชาวเวียดนามที่นำมาในการอพยพและเป็นรถรับจ้างของชาวรัฐประเทศในอดีต

การตั้งถิ่นฐานของชาวเวียดนามในอำเภอรัฐประเทศ

เมื่อชาวเวียดนามอพยพเข้ามาอาศัยในประเทศไทย รัฐบาลไทยได้จัดสถานที่ให้ตั้งถิ่นฐานตามความสมัครใจ ตามเส้นทางระหว่างอำเภอรัฐประเทศจนถึงกรุงเทพฯ ซึ่งส่วนใหญ่เลือกอาศัยอยู่ที่

ชาวเวียดนามรุ่นแรกได้รวมใจกันพัฒนาบริเวณแนวเขต
ชายแดน ไทย-กัมพูชา

อำเภอรัฐประเทศ

ประมาณ ๗๐-๘๐ ครอบครัว
ซึ่งเป็นชาวเวียดนามที่มาจาก
อำเภอธรมนภาค
สาเหตุที่สมัครใจมาอาศัย
อยู่ในรัฐประเทศเพราะ
เห็นว่าเป็นเมืองชายแดน
สามารถทำการค้าขายง่าย
โดยเฉพาะการค้าหนิภาชี

ส่วนที่ไปอยู่ที่จังหวัดปราจีนบุรี เพราะส่วนใหญ่เป็นพวกที่มาจากทะเลสาบ เมื่อเห็นแม่น้ำปราจีนบุรีจึงคิดว่าจะสามารถทำการประมงได้ สำหรับกลุ่มที่ไปอยู่ที่จังหวัดฉะเชิงเทรา ส่วนใหญ่จะเป็นพวกช่าง เนื่องจากเห็นว่ามีกิจการก่อสร้าง จะได้ไปรับจ้างทำงานก่อสร้าง

ชาวเวียดนามที่อาศัย
ในอำเภอรัฐประเทศ
จะถูกจำกัดเขตให้อยู่ที่ตำบล
รัฐประเทศ หรือในเขต
เทศบาล จะย้ายไปอยู่ที่อื่น
ไม่ได้ ในขณะนั้นผู้ทำหน้าที่
เป็นหัวหน้ากลุ่ม ซึ่งมีบทบาท
คล้ายผู้ใหญ่บ้านก็คือ
นายเต่า แซ่เหวียง ซึ่งพูด
ภาษาไทยได้คล่อง ทำหน้าที่
ประสานงานกับรัฐบาลไทย

ชีวิตความเป็นอยู่ของเด็ก ๆ ชาวเวียดนามในระยะแรก

ที่อยู่อาศัยของชาวเวียดนาม

ในระยะแรก บริเวณที่อำเภอรัฐประเทศจัดให้ชาวเวียดนามที่อพยพเข้ามาอยู่อาศัยอยู่ทางทิศตะวันออกของตลาดเก่าของ อำเภอรัฐประเทศ แต่เนื่องจากที่ตรงนั้นเป็นที่ฝังศพเดิม

ชาวเวียดนามจึงไม่ยอม

ไปอยู่ ในที่สุด

ชาวเวียดนามก็ปลูกบ้าน

อยู่อาศัยบริเวณสองข้าง

ถนนเจ้าพระยาบดินทร์

ซึ่งเป็นป่าสะแก ใกล้เคียงตลาด

ใกล้สถานีราชการ

ในภายหลัง เมื่อกลายเป็น

หมู่บ้านแล้ว มีชื่อเรียก

ว่าหมู่บ้าน “ นิคมญวน ”

มีเส้นทางเดินภายในหมู่บ้านซึ่งเป็นถนนเรียกว่า “ ถนนนิคมญวน ”

ต่อมาในปี พ.ศ. ๒๕๑๐ เทศบาลตำบลรัฐประเทศได้ตั้งชื่อใหม่ว่า “ ถนนมิตรสัมพันธ์ ” ที่ใช้จนถึงปัจจุบัน และกลายเป็นชุมชน “ มิตรสัมพันธ์ ” ตามนโยบายการปกครองของเทศบาลตำบลรัฐประเทศในเวลาต่อมา

ลักษณะบ้านเรือนของชาวเวียดนามในระยะแรกในรัฐประเทศ

ลักษณะบ้านเรือนของชาวเวียดนามในระยะแรกในรัฐประเทศ

การประกอบอาชีพของชาวเวียดนามในอำเภอรัฐประเทศ

เมื่ออพยพมาในระยะแรกชาวเวียดนาม ได้รับการช่วยเหลือจากเจ้าหน้าที่ในท้องถิ่น และชาว
รัฐประเทศ แนะนำ การทำงานเพื่อหาเลี้ยงชีพและครอบครัว เป็นผลให้ชาวเวียดนามได้ทำมาหากิน
เลี้ยงชีพหลายอย่าง เช่น รับจ้างหาน้ำจากห้วยพรหมโหดส่งตามบ้านและร้านค้าในตลาด (สมัยก่อนรัฐ
ประเทศยังไม่มีประปา) รับจ้างแบกหามสินค้าที่ทำการค้าของธุรกิจของรัฐประเทศ รับจ้างแปรรูปไม้ด้วย
แรงงานคน รับจ้างตัดฟันหลาให้นายทุนที่ส่งฟันให้แก่การรถไฟ (ในอดีตใช้หัวรถจักรไอน้ำ) รับจ้างขุด
ดินและย่อยหินด้วยแรงคนให้กับนายทุนส่งให้การทางหลวงได้ซ่อมถนน (สมัยนั้นยังไม่มีถนนลาดยาง)
รับจ้างปลูกสร้างบ้านเรือน เป็นช่างเฟอร์นิเจอร์ รับจ้างซ่อมเครื่องยนต์ ขยายผัก ขยายปลาในตลาดสด หาบแร่
เล็ก ๆ เวียดนาม เร่ขายซาลาเปาและหวานเย็น (ใส่กระดิกสะพายไว้ด้านหลัง) ชาวเวียดนามบางคน
บ้างก็ต่อรถม้าบรรทุกผู้โดยสารและขนสินค้า

ในปัจจุบันชาวเวียดนามมักประกอบอาชีพค้าขาย เช่น ขายอาหารเวียดนามในร้านค้าของตนเอง
ซึ่งในรัฐประเทศ มีร้านขายอาหารเวียดนาม ประมาณ ๑๐ ร้าน และมีขายตลอดทั้งวัน ไม่ว่าจะเป็น
ข้าวต้มญวน หรืออาหารเวียดนามหลายประเภท รวมถึงซาลาเปา และขายไก่ หมู ซ้ำแหวะในตลาดสด
ขายเครื่องไฟฟ้า ขายรถจักรยาน อะไหล่รถประเภทต่าง ๆ และบริการต่าง ๆ เช่น ตัดเย็บเสื้อผ้า
ซ่อมรถจักรยาน จักรยานยนต์และรถยนต์ ร้านถ่ายรูป ถ่ายเอกสาร และรับจ้างทั่วไป ด้วยความ
ขยันหมั่นเพียร และการมีความอดทน ชาวเวียดนามสามารถประกอบอาชีพทุกชนิดโดยไม่รังเกียจ
เป็นผลให้ชาวเวียดนามในรัฐประเทศเป็นกลุ่มชาติพันธุ์ที่ค่อนข้างมีอิทธิพลทางเศรษฐกิจมาก
อีกกลุ่มหนึ่ง ในอำเภอรัฐประเทศในปัจจุบัน

ร้านอาหารเวียดนามในชุมชนเวียดนามในรัฐประเทศ

สภาพสังคมของชาวเวียดนามในอำเภอรัฐประเทศ

ลักษณะเด่นของชุมชนชาวเวียดนามในรัฐประเทศ คือ ความสามัคคีรักใคร่ ประองคองช่วยเหลือซึ่งกันและกัน เช่น ที่อยู่อาศัยเมื่อเริ่มแรกมาอยู่ใหม่ ๆ ทางราชการได้ช่วยเหลือเบื้องต้น คือ แจกไม้ไผ่ หนุ่กาเพื่อปลูก

สร้างที่พักอาศัย ทุกครอบครัวลงมือทำงานกันอย่างเร่งรีบ บ้านไหนทำเสร็จก่อนก็มาช่วยทำบ้านที่ยังไม่เสร็จเพื่อให้งานรวดเร็วจะได้มีที่อยู่อาศัย และในยามทุกข์ยาก เมื่อคนในชุมชนเสียชีวิตลง คนทั้งหมดจะมาเข้าร่วมกระบวนการจัดการพิธีศพ พิธีกรรม อย่างพร้อมเพรียง แบ่งหน้าที่กัน โดยไม่ต้องมีการบอกกล่าว

การประกอบอาชีพช่างไม้ของชาวเวียดนามในระยะแรกของการอพยพเข้ามาอยู่ในรัฐประเทศ

ในช่วงที่ลัทธิคอมมิวนิสต์แพร่ขยายอิทธิพลในภูมิภาคเอเชียอาคเนย์ ชาวเวียดนามที่นิยม

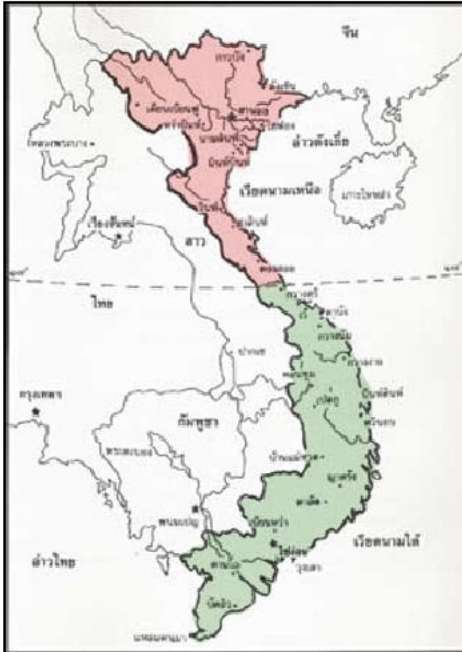
ที่อยู่อาศัยของชาวเวียดนามในระยะแรก

โซจิมินห์ ได้ตั้งสมาคมลับเวียดนามที่ขึ้น โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อเรียกรายเงินทอง เสื้อผ้า ยารักษาโรค ตลอดจนจนอาวุธในการทำสงคราม รวมถึงส่งชายฉกรรจ์ไปสนับสนุนโซจิมินห์ ซึ่งทำการต่อต้านฝรั่งเศส โดยได้รับความช่วยเหลือจากรัสเซีย เป็นผลให้รัฐบาลไทยที่ต่อต้านลัทธิคอมมิวนิสต์ต้องดำเนินการควบคุมชาวเวียดนามอย่างเคร่งครัด ทำให้ชาวเวียดนามในอำเภอรัฐประเทศ

ต้องดำเนินชีวิตในลักษณะที่ถูกจำกัดเสรีภาพในทุกด้าน รวมทั้งการจำกัดเขตที่อยู่อาศัย การใช้ชีวิต และสิทธิทางการศึกษา มีหน้าที่ต้องขึ้นทะเบียนกับหน่วยราชการ และมีฐานะเป็น “คนต่างด้าว” ในบางช่วงที่สถานการณ์ทางการเมืองตึงเครียดก็ไม่สามารถเดินทางหรือไปค้างแรมออกนอกเขตพื้นที่ที่กำหนดได้

ในปี พ. ศ. ๒๕๐๒ ชาวเวียดนามได้เลือกอนุกรรมการผู้แทนชาวเวียดนาม ทำหน้าที่ดูแล หรือ

จัดการทรัพย์สินส่งกลับให้แก่ชาวเวียดนามที่ต้องการกลับประเทศ

แผนที่ประเทศเวียดนามเหนือ - เวียดนามใต้

พ. ศ. ๒๕๐๓ - ๒๕๐๗ ในขณะที่นั้นประเทศเวียดนามถูกแบ่งออกเป็น เวียดนามเหนือและเวียดนามใต้ รัฐบาลไทยโดยมีจอมพลสฤษดิ์ ธนะรัชต์ เป็นนายกรัฐมนตรี ได้มีนโยบายที่จะให้ ชาวเวียดนามอพยพกลับประเทศ โดยสามารถเลือกที่จะอยู่กับรัฐบาลเวียดนามเหนือหรือเวียดนามใต้ก็ได้ ในเวลานั้นทางราชการได้ส่งชาวเวียดนามที่อาศัยอยู่ในประเทศไทยทั้งหมดกลับเวียดนาม รวมทั้งหมด ๔๐,๐๐๐ คน ในจำนวนนี้เป็นชาวเวียดนาม ในอรัญประเทศประมาณ ๑,๐๐๐ คน แต่ต่อมาภายหลังเกิดสงครามภายในประเทศเวียดนาม จึงไม่สามารถกลับไปยังบ้านเกิดเมืองนอนได้อีก

ในเวลานั้นชาวเวียดนามในอรัญประเทศ ได้ร่วมกันสร้างซุ้มประตูไว้ ณ วัดหลวงอรัญญู ได้เขียนตัวอักษรขึ้นเป็นสองภาษาคือภาษาไทยและภาษาเวียดนาม มีข้อความว่า “ *ชาวเวียดนามอนุสรณ์* ”

Viet Kieu Luu Niem (อ่านว่า เวียดนามเกียงลิวเหนียม) เพื่อเป็นอนุสรณ์ของการเดินทางกลับประเทศของชาวเวียดนามจำนวนหนึ่งที่เคยพำนักอยู่ที่นี้

จากการมีสถานเป็นต่างด้าวทำให้ลูกหลานชาวเวียดนามในอรัญประเทศไม่มีโอกาสได้รับการศึกษาในระบบโรงเรียน แม้เรียนจนจบระดับการศึกษาภาคบังคับ ก็ไม่มีโอกาสได้ประกาศนียบัตรรับรองวุฒิการศึกษา ทำให้ชาวเวียดนามต้องดิ้นรนวิ่งเต้นขอฝากฝังลูกหลานให้เป็นบุตรบุญธรรมของครอบครัวที่มีสถานะเป็น “ คนไทย ” เพื่อสามารถเข้าโรงเรียนได้

ซุ้มประตูวัดหลวงอรัญญูฯ ในขณะที่ทำการก่อสร้าง

ชุมชนประต้วัดหลวงอรุณญ์เมื่อสร้างเสร็จ

ตามความเสนอแนะของ ศปส.๑๑๔ กอ.รมน. มอบเป็นสมบัติแก่พี่น้องชาวไทยทำพิธีส่งมอบเมื่อวันที่ ๓๐ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๔๒ เพื่อเฉลิมพระเกียรติในโอกาสพระราชพิธีมหามงคลเฉลิมพระชนมพรรษา ๖ รอบ

จากสภาพดังกล่าวทำให้ชาวเวียดนาม ดำเนินชีวิตเรียบง่าย และเรียบง่าย ไม่แสดงตน และไม่แสดงออกถึงวัฒนธรรมของกลุ่มตนให้ปรากฏอย่างอิสระ

ต่อมาเมื่อปี พ.ศ.๒๕๓๕ รัฐบาลไทยได้เริ่มพิจารณาให้สัญชาติแก่บุตรหลานของชาวเวียดนามอพยพที่เกิดในประเทศไทยและพิจารณาให้สถานะชาวเวียดนามอพยพได้รับการยอมรับให้เป็น “ชาวไทยเชื้อสายเวียดนาม” และใบสำคัญประจำตัวคนต่างด้าว ที่อยู่ในประเทศไทยอย่างถูกต้องตามกฎหมาย ซึ่งเป็นผลให้ชาวเวียดนาม ชาวซึ่งถึงบุญคุณของประเทศไทยที่มีนโยบายผ่อนปรนให้แก่ชาวเวียดนาม เพื่อเป็นการรำลึกถึงพระคุณในนโยบายของรัฐบาลไทยในครั้งนี้ ชาวเวียดนามในอำเภอรัฐประเทศได้ร่วมกันจัดสร้างศาลาพักผ่อนบริเวณสวนกาญจนาภิเษก

ศาลาสวนกาญจนาภิเษกที่ชาวไทยเชื้อสายเวียดนามสร้างให้แก่พี่น้องชาวรัฐประเทศ

ในปัจจุบันชาวเวียดนามในรัฐประเทศ ได้นำแบบอย่าง ความอดทน ความขยันขันแข็ง ความรัก ความสามัคคีของคนรุ่นแรกในการอพยพมาเป็นแนวทางในการดำเนินชีวิต และสอนลูกหลานรุ่นหลัง ให้ระลึกถึงประเทศเวียดนามและมีความกตัญญูต่อแผ่นดินไทย

ดังนั้นชาวเวียดนามในรัฐประเทศจึงได้จัดตั้ง “ ชมรมชาวไทยเชื้อสายเวียดนาม ” ขึ้นเมื่อวันที่ ๒๕ มกราคม พ.ศ. ๒๕๔๑ โดยมีจุดประสงค์ เพื่อส่งเสริมให้ชาวเวียดนาม อดทนขยัน สามัคคี

ช่วยเหลือซึ่งกันและกันร่วมแรงร่วมใจกันพัฒนา และบำเพ็ญสาธารณประโยชน์ให้แก่รัฐประเทศในทุก ๆ ด้าน ในฐานะที่เป็นชาวไทย เช่นเดียวกับกลุ่มชาติพันธุ์อื่น ๆ ในรัฐประเทศ

ชาวไทยเชื้อสายเวียดนามร่วมทำบุญอุทิศถวายสมเด็จพระนเรศวรมหาราช

กล่าวได้ว่าชาวไทยเชื้อสายเวียดนามในรัฐประเทศเป็นผู้ที่รักสงบ โอบอ้อมอารี ช่วยเหลือซึ่งกันและกันและช่วยเหลือผู้อื่นเสมอ ในอดีตแม้จะถูกกดขี่จากทางราชการเป็นอย่างมาก แต่ชาวไทยเชื้อสายเวียดนามเหล่านี้ ต่างใช้ขันติ อหิงสาธรรมเป็นแนวปฏิบัติ ทำให้ไม่เกิดข้อขัดแย้งที่รุนแรงมากนัก

ชาวเวียดนามรุ่นแรกร่วมงานประเพณีของอรัฐประเทศสม่ำเสมอ

หลักการดำเนินชีวิต

ชาวไทยเชื้อสายเวียดนามในรัฐประเทศได้ยึดหลักการดำเนินชีวิตตามคำสอนของอดีตประธานาธิบดีโฮจิมินห์ (ลุงโฮ) คือ *To quoc ten het* (โต๊ ก๊วก เตน เฮ็ด) “ชาติเหนือสิ่งอื่นใด” ด้วยคำขวัญนี้ ทำให้ชาวเวียดนามอพยพในสหรัฐอเมริกา *Can kiet liem chinh* (เกิ่น เกียด เลียม จินห์) หมายความว่า “จำเป็นต้องประหยัด ซื่อสัตย์ และมีคุณธรรม” และ *Thai - Viet than thien muon nam* (ท่าย เทวียด เทิน เทียน มวน นัม) “ความสัมพันธ์ไทย - เวียดนามสถิตสถาพร” ซึ่งชาวเวียดนามได้ยึดถือปฏิบัติมากกว่า ๕๐ ปี

โฮจิมินห์รัฐบุรุษของชาวเวียดนาม

ผลของการยึดหลักปฏิบัติดังกล่าว ทำให้ชาวไทยเชื้อสายเวียดนามในรัฐประเทศส่วนใหญ่มีชีวิตความเป็นอยู่ที่ดี มีฐานะทางเศรษฐกิจที่มั่นคง ลูกหลานชาวเวียดนามก็ได้รับการอบรมสั่งสอนเช่นเดียวกัน และเป็นพลเมืองที่มีคุณภาพของประเทศชาติ มีบทบาทในการทำงานรับใช้ประเทศ

ในอดีตภายในบ้านของชาวเวียดนามรุ่นแรก ๆ ที่อพยพเข้ามา มักจะมีหิ้งบูชาอยู่ในบ้านที่หน้าสนใจ คือ สิ่งที่ชาวเวียดนามในรัฐประเทศขณะนั้นนำขึ้นหิ้งบูชา ได้แก่ ภาพ “แผนที่ประเทศเวียดนาม” และภาพของ “ลุงโฮ” ผู้เป็นเสมือนศูนย์รวมจิตใจของชาวเวียดนามในขณะนั้น อิทธิพลของโฮจิมินห์ที่มี

ต่อ ชาวเวียดนามในอำเภอรัฐประเทศมีสูงยิ่ง โดยนอกจากจะเป็นสิ่งสักการะที่ถูกนำไปบนหิ้งบูชามากตามบ้านแล้ว เมื่อครั้งที่ลุงโฮเสียชีวิตที่ประเทศเวียดนามชาวเวียดนามในอำเภอรัฐประเทศยังได้

ชาวเวียดนามในรัฐประเทศได้ร่วมกันจัดงานศพให้ “ลุงโฮหรือโฮจิมินห์”

บุคคลที่เป็นที่เคารพรักของชาวเวียดนามในรัฐประเทศ

จัดพิธีศพและบำเพ็ญกุศลที่วัดญวน โดยมีการมาร่วมกันไว้อาลัย ร้องไห้หน้าโลงศพเพื่อแสดงความเศร้าโศก เสียใจอาลัยต่อการจากไปอย่างลึกซึ้ง

ในปัจจุบันชาวเวียดนามมีความจงรักภักดีต่อแผ่นดินไทยที่ให้ชีวิตใหม่แก่เขา ทุกบ้านนอกจากมี
รูปลู่โฮ และมีพระบรมฉายาลักษณ์ของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว สมเด็จพระบรมราชินีนาถ ชาวเวียดนาม
รักประเทศไทยเวียดนาม ในฐานะเป็นประเทศแม่ ในขณะที่เดียวกันก็รักประเทศไทยและต้องตอบแทน
บุญคุณที่ใช้ชีวิตใหม่

ดังนั้น ชาวเวียดนามในรัฐประเทศจึงร่วมบริจาคกำลังกาย กำลังทรัพย์เพื่อพัฒนาท้องถิ่นและ
สร้างถาวรวัตถุที่เป็นสาธารณประโยชน์ให้กับรัฐประเทศ เช่น ถนน วัด ชุมประชาตวัด ศาลา สะพาน ฯลฯ

สถานที่ต่าง ๆ ที่ชาวเวียดนามในรัฐประเทศ
ได้ร่วมแรงร่วมใจกันพัฒนาจนเกิดประโยชน์
ในปัจจุบัน

พระมหากษัตริย์คุณต่อชาวเวียดนามในรัฐประหาร

เมื่อพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช (รัชกาลที่ ๙ แห่งกรุงรัตนโกสินทร์) เสด็จพระราชทานกฐินส่วนพระองค์ ณ วัดหลวงอรัญญ์ เมื่อวันที่ ๖ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๑๒ อำเภอรัฐประหารได้เชิญชาวเวียดนามจัดชุ้มนั่งรับเสด็จ และชาวเวียดนามทุกคนรอบคร้วยังได้ร่วม

นายหว่าง เหงียน เป็นตัวแทนชาวเวียดนามทูลเกล้าฯ ถวายเงิน

ทำให้ระลึกพระมหากษัตริย์คุณของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ อันหาที่สุดมิได้ และระลึกถึงพระคุณของแผ่นดินไทยที่โอบอุ้มเลี้ยงดูเป็นอย่างดี

บริจาคทรัพย์ โดยนายหว่าง เหงียน เป็นตัวแทนชาวเวียดนามในรัฐประหาร ทูลเกล้าถวายเงิน เพื่อถวายเป็นพระราชกุศลในครั้งนั้นด้วย ในหลวงทรงเสด็จเยี่ยมราษฎรที่มาจับชุ้มนั่งรับเสด็จ เมื่อพระองค์เสด็จมาถึงชุ้มนั่งรับเสด็จของชาวเวียดนาม พระองค์ตรัสว่า “ **ขอบใจชาวเวียดนามที่มาต้อนรับและได้บริจาคเงินร่วมกุศลในครั้งนี้ขอให้ทุกคนจงอยู่เย็นเป็นสุข** ”

จากกระแสพระราชดำรัสในครั้งนั้นประจักษ์น้ำทิพย์โสมจิตใจของชาวเวียดนามในรัฐประหาร

ชาวเวียดนามในรัฐประหารนั่งรอรับเสด็จ ณ วัดหลวงอรัญญ์

ชีวิตความเป็นอยู่ของชาวเวียดนามในรัฐประเทศ

ชาวเวียดนามในรัฐประเทศเมื่อแรกอพยพมาอยู่ในรัฐประเทศได้ถูกกำหนดให้อยู่ในบริเวณตำบลรัฐประเทศ หรือเขตเทศบาล ลักษณะของบ้านเรือนที่อาศัยในระยะแรกเป็นบ้านพื้นดิน หลังคามุง

สภาพที่อยู่อาศัย และสังคมของชาวเวียดนามในระยะแรก

ด้วยหญ้าคา กั้นเป็นห้องภายใน ฝาบ้านใช้ไม้ไผ่ขัดแตะ (สาน) ต่อมาเปลี่ยนเป็น ฝาลำแพน ห้องส้วมก็ใช้รวมกัน แต่ในปัจจุบันมีการพัฒนา “นิคมฉนวน” เป็น “ชุมชนมิตรสัมพันธ์” ทำให้มีความเจริญมากขึ้น บ้านเรือนเปลี่ยนแปลงตามฐานะของชาวเวียดนาม จนไม่เห็นเค้าโครงเดิม

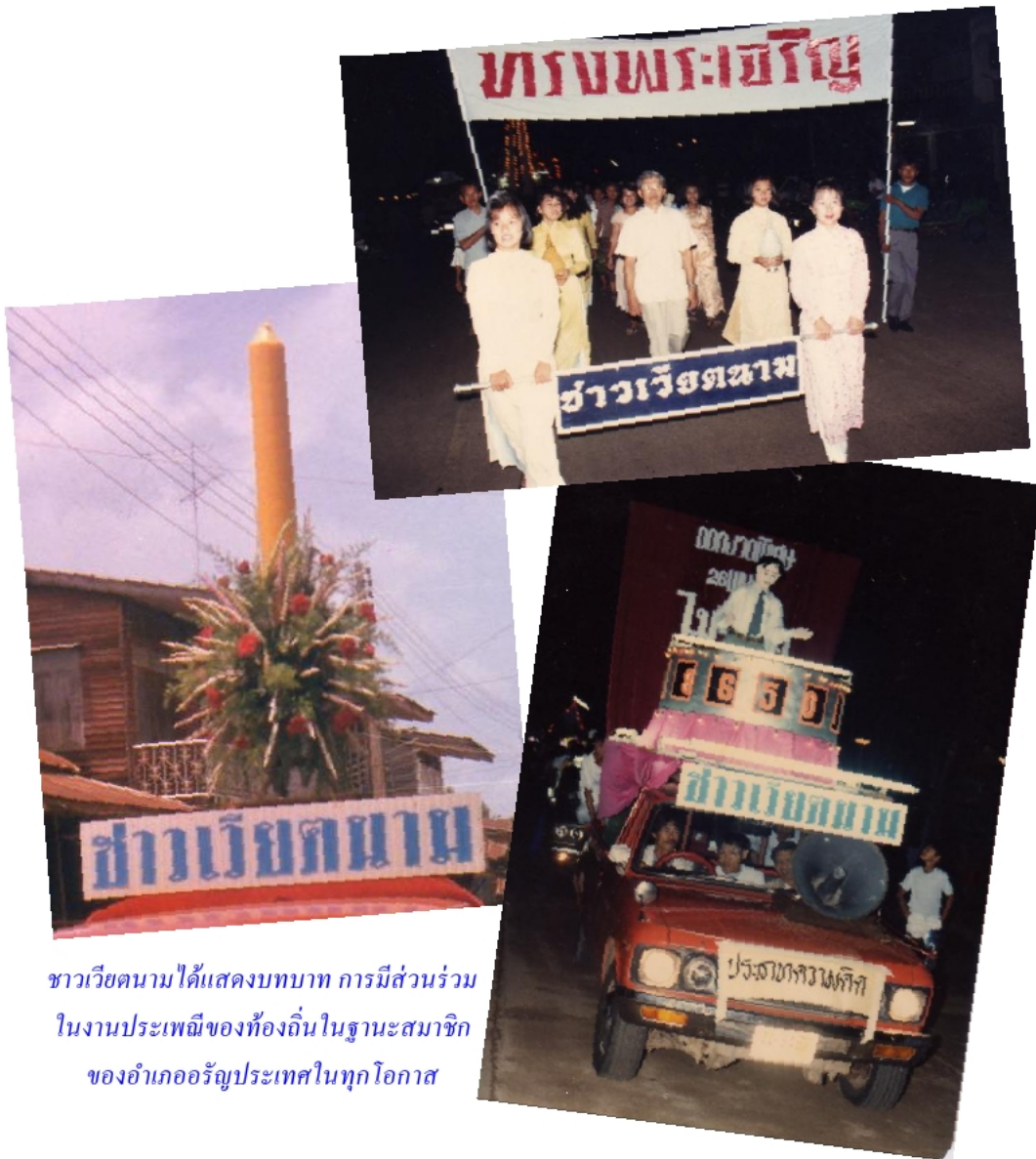
จากเดิมที่รัฐบาลไทยดำเนินมาตรการควบคุมชาวเวียดนามอย่างใกล้ชิด โดยจำกัดสิทธิในด้านต่าง ๆ อย่างมากมาย โคนเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อเปรียบเทียบกับคนกลุ่มชาติพันธุ์อื่น ๆ ในอำเภอรัฐประเทศเป็นผลให้ชาวเวียดนามค่อนข้างระมัดระวังในการแสดงตัว และแสดงออกถึงเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรม เมื่อเปรียบเทียบกับระหว่างชาวจีนกับชาวเวียดนามในรัฐประเทศ แม้มีข้อคล้ายคลึงกันในหลายประการ เช่น มีความชำนาญด้านการพาณิชย์ และมีระบบความเชื่อและวัฒนธรรมใกล้เคียงกัน แต่ขณะเดียวกันก็มีข้อแตกต่างในการแสดงบทบาทการเป็นผู้นำกันของ คนทั้ง ๒ กลุ่มนี้อย่างชัดเจน

ชาวเวียดนามในรัฐประเทศเข้าร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ในท้องถิ่นเสมอ

จะเห็นได้ว่าชาวเวียดนามในรัฐประเทศมีแนวทางการดำเนินชีวิตแบบ รักสามัคคี กลมเกลียว ในหมู่พวกพ้องเป็นอย่างยิ่ง กล่าวกันว่า การเป็นศัตรูกับคนเวียดนามในพื้นที่คนเดียว เท่ากับเป็น ศัตรูของคนทั้งชุมชน

นอกจากนี้ ยังหนักเอาเบาสู๋ ชำนาญงานด้านงานช่างฝีมือ และถึงแม้จะทำการค้าเช่น เดียวกับชาวจีน แต่ก็ทำแบบเจียบ ๆ ถึงแม้มีฐานะดีก็ไม่แสดงตัวดังรูปธรรมที่มีการตั้งข้อสังเกตว่า ชาวเวียดนามในรัฐประเทศไม่มีใครทำกิจการร้านขายทองรูปพรรณ ทั้งที่มีฐานะพอจะทำได้ ทั้งนี้ เพราะการทำร้านทองเป็นกิจการที่แสดงออกถึงความมั่งคั่งชัดเจน มีผู้กล่าวว่า ในกรณีของอรัฐประเทศ ชาวเวียดนามค้าขายเก่งกว่าจีน แต่ด้วยขาดกำลังทุนและเครือข่ายทางการค้า ทำให้ไม่มีโอกาสแสดง บทบาททางเศรษฐกิจชัดเจน

ชาวเวียดนามได้แสดงบทบาท การมีส่วนร่วม ในงานประเพณีของท้องถิ่นในฐานะสมาชิก ของอำเภอรรัฐประเทศในทุก โอกาส

ศาสนาและความเชื่อ

ศาสนาพุทธ

เมื่อแรกชาวเวียดนามในรัฐประเทศส่วนใหญ่นับถือศาสนาพุทธอันนัมนิกาย ได้สร้างที่พักสงฆ์ของชาวเวียดนามว่า “ที่พักสงฆ์เจริญบุญ (วัดญวน)” โดยมีภิกษุชาวเวียดนามที่อพยพมา

พระอริการเพื่ออกมินท์กับชาวเวียดนามในรัฐประเทศรุ่นแรก

พร้อมกันคือ “พระอริการเพื่ออกมินท์ (หลวงพ่อญวน)” เป็นเจ้าอาวาส ต่อมาชาวเวียดนามในรัฐประเทศได้เดินทางไปอุปสมบทตามฝ่ายอันนัมนิกายที่จังหวัดกาญจนบุรี และเดินทางกลับมาจำวัดที่พักสงฆ์เจริญบุญคือ “หลวงพ่ออิง” ซึ่งมีการประกอบพิธีกรรมทางศาสนาตามแบบอันนัมนิกาย

ต่อมาในปี พ.ศ. ๒๕๑๕ เมื่อพระทั้ง ๒ รูปมรณภาพชาวเวียดนามได้นิมนต์พระภิกษุชาวไทย นิกายเถรวาท

มาจำพรรษาที่พักสงฆ์เจริญบุญ จึงมีการประกอบพิธีกรรมต่าง ๆ แบบเถรวาททั่วไป มีการสร้างศาลาใหม่แทนศาลาเก่าที่ทรุดโทรม จากที่พักสงฆ์ก็เปลี่ยนเป็นสำนักสงฆ์ (ไม่สามารถเปลี่ยนเป็นวัดได้เนื่องจากสถานที่วัดญวนมีพื้นที่ไม่เพียงพอตามที่กรมศาสนากำหนดไว้) ในปัจจุบันมีการสร้างโบสถ์เสาเดี่ยวซึ่งเป็นเอกลักษณ์ของเวียดนาม และใช้เป็นที่บรรจุอัฐิของพระอริการเพื่ออกมินท์หรือหลวงพ่อญวน ของชาวเวียดนามในรัฐประเทศ

โบสถ์เสาเดี่ยว เอกลักษณ์ของชาวเวียดนาม ตั้งอยู่ที่สำนักสงฆ์เจริญบุญ ที่ชุมชนมิตรสัมพันธ์ อำเภอรัฐประเทศ

ศาสนาคริสต์

เมื่ออพยพมาในระยะแรก ชาวเวียดนามในอำเภอรัฐประเศ จำนวน ๘ - ๘ ครอบครัว

โบสถ์คาทอลิก บ้านไทยสามารถอำเภอรัฐประเศ

ที่นับถือศาสนาคริสต์ นิกายโรมันคาทอลิก ในสมัยนั้น โบสถ์คริสต์และบาทหลวงอยู่ที่ จังหวัดปราจีนบุรี การเดินทางไป - มา ไม่สะดวก ดังนั้นเมื่อถึงวันสำคัญทางศาสนา จะจัดขึ้นที่บ้านของผู้นับถือศาสนาคริสต์ ที่อาวโสในหมู่บ้าน โดยเชิญบาทหลวง มาประกอบพิธี และที่ น้องชาวพุทธ ก็มาร่วมงาน ดังเช่น การแต่งงาน การรับศีล และวันคริสต์มาส

ในปัจจุบันในอำเภอรัฐประเศมีโบสถ์คริสต์คาทอลิก ตั้งอยู่ที่หมู่บ้านไทยสามารถ ตำบล บ้านใหม่หนองไทร ชาวเวียดนามกลุ่มนี้ จะเข้าร่วมประกอบพิธีกรรมในโอกาสต่าง ๆ เสมอ

ในขณะเดียวกันชาวเวียดนามใน อำเภอรัฐประเศก็ให้ความสำคัญกับ การบูชา บรรพบุรุษ ภายในบ้านของคนเวียดนาม และ ภายในวัดทุกแห่งจะพบแท่นบูชาบรรพบุรุษ การบูชาบรรพบุรุษยังคงมีความสำคัญทาง สังคมและศีลธรรมอย่างสูงในสังคมเวียดนาม ในวันครบรอบวันตาย และวันเทศกาล ตามประเพณีต่างๆ ญาติของผู้ตายจะมาชุมนุมกัน โดยลูกชายคนโตของผู้ตายจะเป็นผู้นำ ในการเซ่นไหว้ด้วยอาหารและรูป จากนั้น คนในครอบครัวทั้งหมดจะไปที่สุสานของผู้ตาย เช่น ไหว้ด้วยอาหารหวานคาว คล้ายประเพณีเซ่งเม้งของชาวจีน (ประเพณี ของชาวเวียดนามมีลักษณะคล้ายกับประเพณี ของชาวจีน เนื่องจากประเทศเวียดนามตกเป็นเมืองขึ้นของจีนเป็นเวลานาน)

แท่นบูชา " ลุงโฮ " ในบ้านของชาวเวียดนามในอดีต

การบูชามาตุภูมิ แต่เดิมบ้านของชาวเวียดนามในรัฐประเทศจะมีป้ายบูชามาตุภูมิ หรือแผนที่ประเทศเวียดนาม ด้วยความที่ไกลบ้านเป็นการแสดงถึงความระลึกถึงถิ่นกำเนิด และเป็นการปลุกฝังให้ลูกหลานได้ทราบถึงพื้นเพดั้งเดิมของตน ซึ่งในปัจจุบัน ป้ายบูชามาตุภูมิได้กลายเป็นหิ้งบูชาพระแทนการบูชามาตุภูมิ เพราะการเดินทางไป มาระหว่างประเทศไทยกับประเทศเวียดนามในปัจจุบันสะดวก และชาวเวียดนามเองก็มีความรู้สึกที่ตนเองเป็น “ ชาวไทยเชื้อสายเวียดนาม ”

แท่นบูชาโฮจิมินห์

แท่นบูชาลุงหว่าง เหวียนและบรรพบุรุษ
ผู้นำชาวเวียดนามในรัฐประเทศ

ประเพณีของชาวเวียดนามในรัฐประเทศ

ประเพณีนิยม

เดิมงานประจำปีทางพระพุทธศาสนาของชาวเวียดนามในรัฐประเทศ (ตามหนังสือประวัติศาสตร์พิธีพุทธศาสนาฝ่ายมหายาน ของวัดถาวราราม ที่ตำบลบ้านเหนือ อำเภอเมืองจังหวัดกาญจนบุรี) โดยจัดงานประจำปี ๆ ละ ๔ ครั้ง คือ

๑. ต้นปี คือวันขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๑ ตามจันทรคติของเวียดนาม (หลังจากวันตรุษเวียดนาม) ๑๕ วัน ส่วนมากตรงกับวันสำคัญทางศาสนาของไทยคือวัน “ วันมาฆบูชา ”

๒. วันขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๔ ตามจันทรคติของเวียดนาม ซึ่งวัน ส่วนมากตรงกับวัน “ วันวิสาขบูชา ”

๓. วันขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๗ ตามจันทรคติของเวียดนาม ทำบุญเทกระเจาด บริจาคทานให้ญาติทั้งหลาย

๔. วันขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๑๐ ตามจันทรคติของเวียดนาม ส่วนมากตรงกับวันลอยกระทงของไทย

ชาวเวียดนามร่วมกันทำบุญในหมู่บ้านของชาวเวียดนามในเทศกาลตามความเชื่อ

กลุ่มของชาวเวียดนามในอำเภอรัฐประเทศ เดิมที่มีพระสงฆ์ชาวเวียดนามอยู่ เมื่อถึงวันประเพณีดังกล่าว ชาวเวียดนามได้ไปชุมนุมกันที่ที่พักสงฆ์เจริญบุญ ทำบุญ ฟังพระสวดมนต์ หุงหาอาหาร “ เจ ” ทำการเช่นไหว้เมื่อพระสงฆ์ไม่มีชาวเวียดนาม ประเพณีเดิมจึงหายไป และทำบุญตามประเพณีทางพุทธศาสนาของไทย จนเท่าทุกวันนี้

วันขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๑ เป็นวัน “ เต็ต ” (Tet) คือวันขึ้นปีใหม่ ตามจันทรคติของ

ประเพณีการทำบุญกลางบ้านของชาวเวียดนามในอรัญประเทศ

เวียดนาม(ตรงกับวันตรุษจีน) แต่ละครอบครัวจะทำขนม และอาหารเช่นไหว้บรรพชน ของตน

ในอดีตชาวเวียดนาม ได้นิมนต์พระมาบิณฑบาต ในหมู่บ้าน ต่อมาเปลี่ยนเป็น จัดทำบุญกลางบ้าน ถวาย อาหารเพลแด่พระสงฆ์ และ ร่วมสังสรรค์กันในหมู่ชาว เวียดนามด้วยกันและเชิญชวน ชาวไทยเข้าร่วมงานด้วย

รถม้าของชาวเวียดนาม เป็นมรดกทางวัฒนธรรมอีกด้านหนึ่งของอำเภออรัญประเทศ ได้มีโอกาสต้อนรับนายชวน หลีกภัย นายกรัฐมนตรีในสมัยนั้นได้เดินทางมาตรวจเยี่ยมชายแดน

ประเพณีชีวิตของชาวเวียดนามในรัฐประเทศ

การแต่งงาน

การแต่งงานในอดีต เมื่อผู้ใหญ่ทั้งสองฝ่ายเห็นชอบจะไม่มีกรเรียกสินสอด แล้วแต่ฝ่ายชายจะจัดมาตามแต่ฐานะ โดยมากพ่อแม่ฝ่ายหญิงรับค่าสินสอดแล้ว ก็ยกสินสอดให้แก่คู่สมรส หลังจากนั้น ก็จะการเช่นไหว้วินญญาบรพบุรุษ ในการเช่นไหว้ให้ฝ่ายชายต้องเตรียมเทียนที่ใช้ เช่นไหว้มาจุดและถ้าเทียนดับในขณะที่ประกอบพิธี ถือว่าเป็นสิ่งไม่ดีสำหรับคู่สมรส การจัดเลี้ยงแขก เป็นหน้าที่ของฝ่ายชาย

เดิมมีการตั้งโรงครัวการจัดโต๊ะม้านั่ง หมุกณะ และหนุ่มสาวมาช่วยกันทำ การจัดเลี้ยงแบ่งเป็นอาหารคาวสำหรับเครือญาติและผู้มาช่วยงาน ส่วนแขกที่ได้รับเชิญทั่วไป (ส่วนมากคือชาวเวียดนามด้วยกัน) จะจัดเลี้ยงขนมหวานและน้ำชา ในงานมีดนตรี ร้องเพลงและการแสดงบนเวที นักร้อง นักแสดงบนเวทีล้วนเป็นลูกหลานของชาวเวียดนาม

การแต่งงานของชาวเวียดนามในอดีต

แขกที่มาร่วมงานร่วมรับประทานอาหาร
ในงานแต่งงานในอดีต

หลังแต่งงานฝ่ายหญิงต้องไปอยู่บ้านฝ่ายชายแต่คงใช้แซ่ (นามสกุล) เดิมของตนเมื่อมีลูก ๆ จะใช้แซ่ของบิดา ผู้หญิง (ลูกสะใภ้) มีหน้าที่ดูแลบ้านเรือน ปรนนิบัติพ่อแม่สามี ดูแลอบรมลูก ๆ ถ้าทำการค้าขายจะเป็นหน้าที่ของสามีเป็นผู้จัดการ เดิมฝ่ายหญิงมีหน้าที่เป็นแม่บ้านเพียงอย่างเดียว

ในสมัยปัจจุบันการประกอบพิธีแต่งงาน มีการผสมผสานแบบไทย เวียดนาม และจีน เช่น ตอนเข้าฝ่ายชายต้องยกขันหมากเข้าบ้านเจ้าสาว

หลังจากนั้นมีการเซ่นไหว้
บรรพบุรุษตามแบบพิธีกรรม
ดั้งเดิม การแต่งกายของเจ้าสาว
และเจ้าบ่าวก็จะใส่ชุดประจำชาติ
คือ ชุด “ อ้าวหย่าย ” (ถ้าเจ้าบ่าว
ไม่ใช่คนเวียดนามก็จะใส่สูท)
ในเวลาว่างมีงานเลี้ยงฉลองสมรส
แบบโต๊ะจีน และการแต่งกายตาม
สมัยนิยม

ประเพณีการแต่งงานแบบประยุกต์ของชาวเวียดนามในปัจจุบัน

การจัดงานศพ

แต่เดิมถ้ามีคนตายขึ้นที่บ้านใดในกลุ่มชาวเวียดนาม ฝ่ายเจ้าภาพไม่ต้องออกบัตรเชิญ
เพียงแต่บอกหมู่พวกบอกกันต่อ ๆ
ไป หน้าที่ของช่างไม้ก็ผลัดกันมาทำ
โลงศพโดยเจ้าภาพมาขอความ
ช่วยเหลือจากช่างไม้อาวุโสเพียง
คนเดียว แล้วช่างไม้อาวุโสนั้นก็
เป็นผู้จัดการทั้งสิ้น ในงานหมู่คณะ
ชาวเวียดนามได้มาร่วมงานแสดง
ความรัก ความอาลัยแก่ผู้ตาย และ
แบ่งปันความเศร้าโศกให้แก่เจ้าภาพ

การจัดงานศพของชาวเวียดนาม

การแต่งกายไว้ทุกข์เมื่อแรกอพยพมาแต่งกายตามแบบจีน ต่อมาประเพณีนี้ได้ลดน้อยลง
บางครอบครัวใช้ผ้าสีขาว โทกศิริยะ บางครอบครัวก็แต่งกายขาว - ดำ แบบชาวไทย กลางคืนมี
พระสงฆ์เวียดนามมาสวด ตามประเพณีทางพุทธอันนับนิกายตามที่ชาวเวียดนามนับถือ มีผู้คน
จำนวนหนึ่งอยู่เป็นเพื่อนเจ้าภาพจนรุ่งเช้า เจ้าภาพจัดข้าวต้มเลี้ยง การตั้งศพจะตั้งหนึ่งคืนหรือ
สองคืน (สมัยก่อนไม่มียาฉีดศพ) แล้วนำไปฝัง (แต่ก่อนสุสานกิโโล ๕ ยังไม่มี) ต้องนำศพผู้ตาย
ไปฝังที่ป่าช้าวัดอนุบรรพต (เขาน้อย) ชาวเวียดนามต้องช่วยกันแบกจอบ เสียม ชะแลงช่วยกันไป

แต่เช้าเพื่อขุดหลุมฝังศพ ส่วนมากจะเคลื่อนศพออกจากบ้านเวลาบ่ายโมง การขุดหลุมฝังศพจะต้องขุดลึก ๑ เมตรเมื่อขุดลงไปมักจะเจอหินก้อนใหญ่ ทำให้การขุดหลุมช้า การเคลื่อนศพต้องช่วยกันหามเดินไปผลัดกันเป็นระยะๆ เนื่องจากระยะทางค่อนข้างไกล

ในสมัยปัจจุบันช่างไม้ที่จะมาช่วยต่อโลงศพเช่นเดิมไม่มีอีกแล้ว เพราะโลงศพมีขายทั่วไป บางครอบครัวมี พ่อ แม่ แก่ชราจัดซื้อไม้เนื้อแข็ง มาจ้างช่างต่อโลงเก็บไว้ (จะไม่นิยมใช้โลงจำปา) และใช้สุสานกิโด ๕ เป็นสุสานถาวรจึงนำศพไปฝังที่นั่น โดยไม่ต้องแบกหามเช่นเดิม และมีรถยนต์บรรทุกได้อย่างสะดวกสบาย มีเจ้าหน้าที่ของมูลนิธิต่าง ๆ ช่วยดำเนินการเคลื่อนย้ายศพให้ เจ้าภาพเพียงแต่เตรียมเงินบริจาคให้ตามธรรมเนียมเท่านั้น

การร่วมกันจัดงานศพแบบดั้งเดิมให้แก่โฮจิมินห์ บุคคลที่ชาวเวียดนามในอรัญประเทศเคารพรัก

การแต่งกายในงานศพ และการฝังศพของชาวเวียดนามในปัจจุบัน

เอกลักษณ์ของชาวเวียดนามในรัฐประเทศ

การรำงอัครักษณ์ของชาวไทยเชื้อสายเวียดนาม

อัครักษณ์ของชาวไทยเชื้อสายเวียดนามในรัฐประเทศ นอกจากความพยายามในการรำงรักษาภาษาเวียดนามไว้ให้คงอยู่แล้ว อัครักษณ์ที่แสดงถึงความเป็นเวียดนาม ที่ชาวไทยเชื้อสายเวียดนามในอำเภอรัฐประเทศพยายามทำคือการแต่งกาย

ลักษณะการแต่งกาย

๑. หญิง แต่งกายเสื้อคอตั้ง แขนยาว ตัวยาว ผ่าด้านข้างทั้ง ๒ ข้าง ตั้งแต่เอวจนถึงข้าง ไม่จำกัดสีถ้าเป็นสีดำจะเป็นผ้าแพร ใส่กางเกงขาก้วยสีขาวไว้ข้างใน เรียกว่า “ อ้าวหย่าย ”

๒. ชาย แต่งกายแบบเสื้อคล้ายหญิง แต่ใช้สีเข้ม และสวมกางเกงข้างในเป็นขาก้วยสีขาวหรือสีดำก็ได้ เรียกว่า “ อ้าวหย่าย หรือ คางดั่ง ”

ชุดอ้าวหย่าย คางดั่ง

การแต่งกายของชาวเวียดนามในการแสดงทางวัฒนธรรม

อำเภอรัฐประเทศ

๓. กรรมกร สวมเสื้อแขนยาว คอกลม ตัวสั้น ไม่คลุมสะโพก สีสด ๆ ผ่าด้านหน้าติด กระดุม ส่วนกางเกงสวมกางเกงขาถักย เอวรัด ตัวยางถึงตาตุ่ม เรียกว่า “ อ้าวบ่าบ ”

การแต่งกายของกรรมกรชาวเวียดนาม

หมวก ที่ทำด้วยใบไม้ทรงป้านแหลมด้านบน เรียกว่า “ ง้อบ ” การแต่งกายชุดประจำชาติของชาวเวียดนามในอำเภอรัญประเทศ จะสวมใส่เฉพาะในงานกิจกรรมต่าง ๆ ของท้องถิ่น หรือในพิธีมงคล หรือการเฉลิมฉลองต่าง ๆ เช่น งานแต่งงาน งานเทศกาลตรุษเวียดนาม เป็นต้น

การร่วมกิจกรรมในท้องถิ่นของชาวเวียดนามในอำเภอรัญประเทศ

อาหารเวียดนาม

“อาหารเวียดนาม” ยังแสดงถึงอัตลักษณ์ของชาวเวียดนามได้เป็นอย่างดี ร้านอาหารเวียดนามมีกระจายอยู่ในเขตเทศบาลตำบลอรุณประเทศ ชาวไทยโดยทั่วไปนิยมรับประทานอาหารเวียดนาม เพราะเป็นอาหารที่มีรสชาติอร่อย หลากหลายประเภท และอุดมไปด้วยผัก

อาหารเวียดนามที่ชาวไทยเชื้อสายเวียดนามในอรุณประเทศนิยมรับประทานตอนเช้า คือ **บั้นกัน** คล้ายข้าวต้มเครื่องแต่ใช้เส้นแป้งกลมเส้นเล็ก ๆ **ข้าวต้มไก่** หรือ **ข้าวต้มเลือดหมู** (**จ้าวหล่อง**) เป็นข้าวต้มที่ใส่เลือดหมูสด ๆ ต้มผสมกับข้าวสุกจนเดือด นำเลือดหมูก้อนนั้นเป็นชิ้นพอคำใส่ผสมลงไป เวลารับประทานจะใส่ถั่วงอก โรยหน้าด้วยเครื่องในหมูหั่นเป็นชิ้นเล็ก ๆ และต้นหอม ผักชีหั่นฝอย แล้วปรุงรสตามใจชอบ

บั้นกัน

ข้าวต้มเลือดหมู (จ้าวหล่อง)

ข้าวต้มไก่

ส่วนอาหารกลางวัน และเย็นมีความหลากหลาย แต่รสชาติไม่จัดมากนัก สิ่งที่ขาดไม่ได้คือน้ำจิ้มและผักสด เช่น ผักกาดหอม แดงกวา ถั่วงอก ผักแพรว ใบโหระพา และผักต่าง ๆ ในท้องถิ่น เป็นเครื่องเคียงเสมอ

อาหารเวียดนามที่ขายตามร้านอาหารจะมีเมนูที่หลากหลาย เช่น

ปอเปี๊ยะทอด

ปอเปี๊ยะทอด (จ๋าหญ่) คือ หมูสับผสมกับถั่วงอก วั่นเส้น ต้นหอมซอยปรุงรสแล้วห่อด้วยแผ่นโรตีสายไหม เวลาจะรับประทานนำไปทอดอีกครั้ง (ถ้าเป็นแหนมทอดจะใช้เปลือกแหนมฉวนห่อ) เวลารับประทานต้องมีน้ำจิ้ม และผักสด

แหนมสด (บี๊ก๊วง) คือ กุ้ง หนั๋งหมูหั่นทำให้สุก ถั่วงอก โหระพา ผักแพรว ห่อด้วยเปลือกแหนมฉวน (ซึ่งทำจากแป้งข้าวเจ้าทำเป็นแผ่นกลม ๆ ตากจนแห้งขนาดเส้นผ่าศูนย์กลาง ประมาณ ๘ นิ้ว เวลารับประทานต้องนำไปชุบน้ำทำให้นุ่ม) แล้วนำมาห่อ

แหนมสด

บันหอย

เส้นหมี่หน้าหมู (บันหอย)

คือ เส้นหมี่หนึ่งเป็นแผ่น ตัดขนาดพอคำ และหมูสามชั้นต้มสุกหั่นขนาดพอคำเช่นกัน น้ำจิ้มและผักสด

ขนมจีนหน้าหมู (บี๋นุ่น) คือ ขนมจีนราดหน้าด้วยหมูผัดใส่ผงกระหรี่ หอมหัวใหญ่ และถั่วงอก

ขนมจีนหน้าหมู

แหนมเนือง

หมูปิ้ง (แหนมเนือง) คือ หมูปิ้งเป็นก้อน ๆ รับประทานกับเปลือกแหนมฉวน เครื่องเคียง เช่น กระเทียม สับปะรด ถั่วงอก มะเฟือง พริกสด ผักกาดหอม แตงกวา โหระพา ถั่วงอก น้ำจิ้มและผักสด

น้ำจิ้มอาหารเวียดนาม ทำจากน้ำมะพร้าว น้ำตาล น้ำส้มสายชู น้ำปลา เคี้ยวผสมกันจนได้รสกลมกล่อม เวลารับประทานโรยถั่วลิสงบด และพริกขี้หนูบด

บทสรุป

การที่ชาวเวียดนามอพยพเข้ามาอยู่ในรัฐประเทศด้วยสาเหตุทางการเมือง ทั้งจากศึกสงครามภายในประเทศของตน และในช่วงที่เกิดการแย่งชิงอำนาจทางการเมืองในระดับภูมิภาคอย่างเข้มข้น

การแสดงทางวัฒนธรรมของสตรีชาวเวียดนาม
ในรัฐประเทศ

ส่งผลอย่างมากต่อวิถีชีวิตและการเคลื่อนย้ายทางวัฒนธรรม การตกเป็นเป้าหมายแห่งความไม่ไว้ใจจากรัฐบาลไทยเป็นเวลายาวนานทำให้ชาวเวียดนามในรัฐประเทศจำต้องซ่อนเร้นอัตลักษณ์ของกลุ่มชาติพันธุ์ ทั้งด้านวัฒนธรรม ประเพณี เอาไว้ แม้กระทั่งการสอนภาษาเวียดนามในระยะแรกของการอพยพ ยังต้องกระทำแบบปกปิด

อย่างไรก็ตาม เมื่อถึงโอกาสพิเศษต่าง ๆ จากทางราชการ ชาวเวียดนามในรัฐประเทศจะให้ความร่วมมืออย่างเต็มอกเต็มใจ และด้วยความภาคภูมิใจ ที่น่าสังเกตก็คือ ตัวแทนการแสดงทางวัฒนธรรมในโอกาสเหล่านี้ มักได้แก่ ผู้หญิงเท่านั้น

ในยุคสมัยที่โอกาสการฟื้นตัวตนและการแสดงออกทางวัฒนธรรมของชาวเวียดนามในรัฐประเทศเปิดกว้างขึ้น หลังสงครามทางการเมืองในอินโดจีนถูกแปรสู่สนามการค้าเทคโนโลยีการสื่อสารหลายประเภทได้ถูกใช้ประโยชน์ในการเชื่อมโยงทางวัฒนธรรมจากต้นสายที่ประเทศเวียดนาม

ชาวเวียดนามเข้าร่วมงานประเพณีแห่เจ้าพ่อเจ้าแม่เขาน้อย

เข้มายังรัฐประเทศ หลายครอบครัวที่มีผู้เฒ่าผู้แก่ที่อพยพมาในรุ่นแรก ดัดตั้งงานดาวเทียม

หรือระบบสื่อสารผ่านเคเบิลทีวีในอำเภอรัฐประเทศ ที่มีรายการโทรทัศน์ที่ส่งตรงจากประเทศ เวียดนาม อย่างน้อย ๑ สถานี นอกจากนี้ เทปวีดีโอ บันทึกภาพยนตร์ศิลปะการแสดงทางวัฒนธรรม จากประเทศเวียดนามก็ถูกส่ง มายังชุมชนชาวเวียดนามในอำเภอรัฐประเทศด้วยเช่นกัน เทปวีดีโอ เหล่านี้จะถูกใช้ประโยชน์ชัดเจน ในฐานะที่เป็นต้นแบบการฝึกซ้อมชุดการแสดงต่าง ๆ ที่ชาว เวียดนามได้รับการเชื้อเชิญหรือจัดให้มีในโอกาสต่าง ๆ ผู้สูงอายุหลายคนที่เกิดในประเทศเวียดนาม ได้ปรารถนา และใช้ความพยายามไม่น้อยในการรื้อฟื้นวัฒนธรรมเดิมให้กลุ่มชนรุ่นหลังได้ศึกษาและ สืบทอด ทั้งในด้านภาษาและประเพณีในท้องถิ่นที่มีคนเวียดนามอาศัยอยู่

ชาวเวียดนามในรัฐประเทศจะรวมตัวกันอย่างเหนียวแน่น ในด้านสังคมส่วนมาก ชาวไทยเชื้อสายเวียดนาม ในรัฐประเทศ แสดงออกโดย

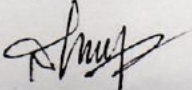
๑. ใช้เวลาว่างเล่นกีฬาทุกชนิด กีฬาที่นิยมเล่นได้แก่ฟุตบอล บาสเกตบอล วอลเลย์บอล เป็นต้น จุดประสงค์ของการเล่นกีฬา ก็เพื่อปลูกฝังความสามัคคี

๒. จัดงานแสดงออกซึ่งพลังแห่งความสามัคคี ในวันสำคัญของตน เช่น วันเกิดโฮจิมินห์ วันชาติเวียดนาม เป็นต้น เพื่อปลูกจิตสำนึกให้รักชาติ รักและบูชาโฮจิมินห์

ชมรมชาวไทย เชื้อสายเวียดนาม อรัฐประเทศ
ขอเชิญร่วมทำบุญในวันตรุษเวียดนาม
(TẾT NGUYỄN ĐÁN - XUÂN TÂN TY) .

เรียน ท่านพี่น้องชาวเวียดนาม ชาวไทยเชื้อสายเวียดนาม และท่านที่เคารพนับถือ
ด้วยวันที่ 24 มกราคม 2544 เป็นวันขึ้นปีใหม่หรือวันตรุษเวียดนาม ตามประเพณีสืบทอดกัน มาแต่โบราณกาล เพื่อเป็นสิริมงคลแก่ชีวิตและครอบครัวส่วนรวมของพี่น้องเราทุกคนขอเชิญพี่น้อง และท่านที่เคารพนับถือ นำอาหาร คาว-หวาน มาร่วมทำบุญเลี้ยงเพลแด่พระสงฆ์ ซึ่งจะจัดขึ้นในหมู่บ้าน มิตรสัมพันธ์ ในวันที่ 24 มกราคม 2544 เวลา 10.00 น.
หลังจากรับพรจากพระสงฆ์แล้วก็เป็นภารกิจอันดีตามประเพณีวันตรุษเวียดนามที่เคยปฏิบัติมา

ขอแสดงความนับถือ

หวาง เหงียน
NGUYỄN VĂN HOÀNG
ประธานชมรมชาวไทย เชื้อสายเวียดนาม อรัฐประเทศ

หนังสือเชิญชาวไทยเชื้อสายเวียดนามร่วมทำบุญในเทศกาลตรุษเวียดนาม

ในปัจจุบันชาวไทยเชื้อสายเวียดนามในรัฐประเทศมีอิสระเสรีที่จะเดินทางไปไหนมาไหนได้ โดยไม่ต้องอยู่ภายใต้ระเบียบข้อบังคับที่ทางการกำหนดไว้ สำหรับคนเวียดนามอพยพและชาวเวียดนามรุ่นใหม่ส่วนมากไม่ต้องการเดินทางกลับเวียดนาม ถึงจะรักภักดีต่อประเทศเวียดนามก็ตาม สาเหตุเพราะ

๑. ในระยะหลังได้มีชาวเวียดนามรุ่นใหม่เกิดขึ้นเวียดนามกลุ่มใหม่ที่ไม่เห็นประเทศเวียดนามมาก่อน ความรู้สึกผูกพันในประเทศบ้านเกิดเมืองนอนของบิดามารดา ก็ย่อมไม่แน่นแฟ้นเหมือนเวียดนามรุ่นเก่าและชาวเวียดนามรุ่นใหม่ยังคงยึดมั่นต่อระบบเศรษฐกิจแบบเสรี มีความเป็นอยู่อย่างสุขสบาย เมื่อเทียบกับชีวิตความเป็นอยู่ของคนเวียดนามในเวียดนาม จึงไม่ปรารถนาที่จะกลับเวียดนามและพยายามทุกวิถีทางเพื่อให้ได้มาซึ่งสัญชาติไทย

๒. การศึกษาสูง ๆ เป็นเหตุหนึ่งที่ทำให้ชาวเวียดนามต้องการมีสัญชาติไทย เด็กเวียดนามที่เกิดในเมืองไทย ทางราชการได้ผ่อนปรนให้เข้าเรียนในระดับต้น ๆ ในท้องถิ่นที่เวียดนามอาศัยอยู่แต่การศึกษาในระดับสูง ๆ นั้น มีปัญหาเพราะต้องใช้หลักฐานหลายอย่างที่คนเวียดนามอพยพไม่มี เช่น สำเนาทะเบียนบ้าน เป็นต้น เมื่อเป็นเช่นนี้จึงทำให้เด็กเวียดนาม ที่ต้องการเรียนต่อ ต้องหาทางให้ได้มาซึ่งสัญชาติไทย และอีกทางที่ทำได้ก็คือการให้คนไทยรับเป็นบุตรบุญธรรม ด้วยวิธีการนี้ทำให้มีลูกหลานเวียดนาม ได้มีโอกาสเข้าศึกษาต่อระดับมหาวิทยาลัยในประเทศไทย

ครอบครัวของชาวเวียดนามในปัจจุบันเป็นครอบครัวชาย โดยมีผู้เฒ่าผู้แก่เป็นหลักยึด

ข้อคิดจากชาวเวียดนามอพยพ

เมื่อสงครามโลกครั้งที่ ๒ ได้ยุติ รัฐบาลไทยได้คืนแดนจังหวัดพระตะบองให้แก่ฝรั่งเศสและถอนเจ้าหน้าที่ข้าราชการของไทยกลับเข้ามาอยู่ในประเทศไทยขณะเดียวกันได้เชิญชวนประชาชนซึ่งขณะนั้นอยู่ในความปกครองของประเทศไทยให้เข้ามาอยู่ในดินแดนของประเทศไทย ในจังหวัดพระตะบองนอกจากชาวไทยแล้วยังมีชาวกัมพูชา ชาวจีน และชาวเวียดนามได้อพยพติดตามรัฐบาลเข้ามาอยู่ในพื้นแผ่นดินไทย

การละทิ้งไร่นา เรือกสวน และกิจการทำมาหากินของชาวเวียดนามใน ๓ อำเภอพรหมโยธี อำเภอศรีทเวเดช และจังหวัดพระตะบองอพยพติดตามรัฐบาลไทย ได้รับความช่วยเหลือให้ความสะดวกในการเดินทาง คือ รถโดยสาร ขนสัมภาระ เครื่องทำมาหากิน เมื่อลงจากรถไฟที่อรัญประเทศ จังหวัดปราจีนบุรี ซึ่งเป็นดินแดนของประเทศไทย

ชาวเวียดนามเตรียมขนสัมภาระขึ้นรถไฟที่พระตะบอง อพยพตามคำเชิญชวนของรัฐบาลไทยในอดีต

มองรอบด้านนอกจากหมู่คณะที่อพยพมาด้วยกัน ก็เป็นที่แปลกใหม่ ผู้คนก็ไม่รู้จักแต่มุ่งมั่นที่จะเดินหน้าต่อไปโดยพึ่งพระบารมีพระบรมโพธิสมภารพระมหากษัตริย์ไทย และเพื่อเป็นการรำลึกถึงบุญคุณอันใหญ่หลวงของพี่น้องชาวไทยที่มีต่อชาวเวียดนาม จึงได้จัดสร้างถาวรวัตถุในแก่ชาวไทย คือ ซุ้มประตูวัดหลวงอรัญญ์ ในปี พ.ศ. ๒๕๐๖ และศาลาพักผ่อนที่สวนกาญจนาฯ เพื่อเป็นการเฉลิมพระเกียรติ ๙๒ พรรณมหาราช ในปี พ.ศ. ๒๕๔๒ นอกจากนี้การดำเนินชีวิตความเป็นอยู่ในทุกวันนี้ชาวเวียดนามได้กระชับความสัมพันธ์ที่ดีกับคนไทยในอรัญประเทศ มีการแต่งงาน การทำกิจกรรมต่าง ๆ ร่วมกันด้วยดีรวมทั้งการร่วมแรงร่วมใจกันพัฒนาอรัญประเทศให้เจริญก้าวหน้าเป็นเมืองที่น่าอยู่อาศัยในปัจจุบัน

ซุ้มประตูวัดหลวงอรัญญ์ หรือซุ้มประตูเวียดนามอนุสรณ์
ชาวเวียดนามกลุ่มหนึ่งร่วมกันสร้างเป็นอนุสรณ์
ให้แก่ชาวอรัญประเทศ ก่อนเดินทางกลับประเทศ

บรรณานุกรม

- การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย. (๒๕๓๘). *ท่องเที่ยวภาคกลาง ๒๒ จังหวัด*. กรุงเทพมหานคร : งานพัฒนาข่าวสาร กองบรรณาธิการการท่องเที่ยว การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย.
- . (ม.ป.ป.). *เอกสารประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยว*. สระแก้ว : สำนักงานภาคกลาง เขต ๘ สระแก้วการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย.
- จำรูญ พัฒนสร.(๒๕๒๑). *ประวัติเมืองอรัญ*. ปราจีนบุรี : โรงพิมพ์ประเสริฐศิริ.
- ชมรมชายแดนอรัญประเทศ. (๒๕๓๒) *เอกสารคนชายแดน*. สระแก้ว : ม.ป.ท.
- คารุณีย์. (๒๕๔๑). ๗๖ *จังหวัดในเมืองไทย*. กรุงเทพมหานคร : ชาร์บิวแก้ว.
- ธีระ กลิ่นลำดวน. (๒๕๔๒). *สระแก้วเมืองน่าอยู่ ผู้คนน่ารัก*. ม.ป.ท. (เอกสารบรรยายสรุป จังหวัดสระแก้ว).
- ปรีชา ช้างขวัญยืน. (๒๕๔๘). *เทคนิคการเขียนและผลิตตำรา*. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์แห่ง จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ปรีดีสาร. (๒๕๓๘). “ครบรอบ ๑๐๐ ปีชาตกาล รัฐบุรุษอาวุโสปรีดี พนมยงค์ ”. กรุงเทพมหานคร : บริษัทพารากราฟจำกัด.
- ผจญ ขยันสำรวจ. (๒๕๓๕). *แนวพรมแดนของประเทศไทย*. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์ กรมแผนที่ทหาร.
- สุสติ จันทร์วิมล. (๒๕๔๑). *เวียดนามในเมืองไทย*. กรุงเทพฯ ฯ : สำนักงานกองทุนสนับสนุน การวิจัย (สกว.) และมูลนิธิโครงการตำราสังคมศาสตร์ และมนุษยศาสตร์.
- พาณิชย์จังหวัดสระแก้ว. (๒๕๔๗). *ข้อมูลการตลาดจังหวัดสระแก้ว ๒๕๔๗*. สระแก้ว : ธงชัยการพิมพ์.
- รัชนีกร เศรษฐรัฐ. (๒๕๓๒). *โครงสร้างสังคมไทยและวัฒนธรรมไทย*. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช.
- วิลาศ มณีวัตร. (๒๕๔๔). *ลุงโฮ*. กรุงเทพมหานคร : บริษัทสามัคคีสาร (ดอกหญ้า จำกัด).
- ศึกษาธิการจังหวัดสระแก้ว, สำนักงาน. (๒๕๔๑) *ข้อมูลมรดกศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นและ ภูมิปัญญาไทย จังหวัดสระแก้ว*. สระแก้ว : ฝ่ายส่งเสริมศาสนาและวัฒนธรรม จังหวัดสระแก้ว.
- สมัย สุทธิธรรม. (๒๕๓๕). *สารคดีชุดถิ่นทองของไทย “จังหวัดสระแก้ว”*. กรุงเทพมหานคร : โอเดียนสโตร์.
- สระแก้ว. (ม.ป.ป) *สรุปปัญหาชายแดนไทย – กัมพูชา*. เอกสารประกอบการบรรยาย สรุปจังหวัดสระแก้ว.

บรรณานุกรม (ต่อ)

สระแก้ว, จังหวัด. (๒๕๔๕). วัฒนธรรม พัฒนาการทางประวัติศาสตร์ เอกลักษณ์และภูมิปัญญา

จังหวัดสระแก้ว. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภา ลาดพร้าว.

โสภณา ศรีจำปา. (๒๕๔๘). สารานุกรมกลุ่มชาติพันธุ์ในประเทศไทย : เวียดนาม.

กรุงเทพมหานคร : เอกพิมพ์ไทย.

สุนันทา สุนทรประเสริฐ. (๒๕๔๗). การสร้างสื่อการสอนและนวัตกรรมการเรียนรู้สู่ การพัฒนา

ผู้เรียน. ราชบุรี : บริษัทธรรมรักษ์การพิมพ์.

แสงรุ่ง ผ่องใส. (๒๕๔๑). ๗ จังหวัดใหม่ในประเทศไทย. กรุงเทพฯ : ชารบัวแก้ว.

รายนามผู้ให้สัมภาษณ์

นายคำ บู่ย. ๒๗/๑ ถนนมิตรสัมพันธ์ อำเภออรัญประเทศ จังหวัดสระแก้ว.

สัมภาษณ์ ตุลาคม ๒๕๕๐.

นายจ่านง ประเสริฐศิลป์. ๒๘ ถนนมิตรสัมพันธ์ อำเภออรัญประเทศ จังหวัดสระแก้ว.

สัมภาษณ์ ตุลาคม ๒๕๕๐.

นายเจียมศักดิ์ งามวิไลพันธ์ ร้านบักกรี, ถนนราษฎร์อุทิศ อำเภออรัญประเทศ จังหวัดสระแก้ว.

สัมภาษณ์ ตุลาคม ๒๕๕๐.

นางซิม เหยียน. ๑๔๒ ถนนมิตรสัมพันธ์ อำเภออรัญประเทศ จังหวัดสระแก้ว.

สัมภาษณ์ ตุลาคม ๒๕๕๐.

นางเชียมขวัญ งามวิไลพันธ์. ๕๔/๑ ถนนจิตต์สุวรรณ อำเภออรัญประเทศ จังหวัดสระแก้ว.

สัมภาษณ์ ตุลาคม ๒๕๕๐.

นายณรงค์ กิมเต็ง. เจริญสังฆภัณฑ์, ถนนบำรุงราษฎร์ อำเภออรัญประเทศ จังหวัดสระแก้ว.

สัมภาษณ์ ตุลาคม ๒๕๕๐.

นายตรี เหยียน. ไมตรี หน้าตลาดอรัญฯ อำเภออรัญประเทศ จังหวัดสระแก้ว.

สัมภาษณ์ ตุลาคม ๒๕๕๐.

นายถัน เยื่อง. ๒๔ ถนนมิตรสัมพันธ์ อำเภออรัญประเทศ จังหวัดสระแก้ว.

สัมภาษณ์ ตุลาคม ๒๕๕๐.

นายบุญ แซ่หยอ. ๑๒ ถนนมิตรสัมพันธ์ อำเภออรัญประเทศ จังหวัดสระแก้ว.

สัมภาษณ์ ตุลาคม ๒๕๕๐.

นายประเสริฐ แสงทองยิ่งจี. เทคนิคการช่าง, เจ้าพระยาบดินทร์ อำเภออรัญประเทศ

จังหวัดสระแก้ว. สัมภาษณ์ ตุลาคม ๒๕๕๐.

นายปรีชา โชคศิริจินคาร์ตัน. รุ่งเรืองจักรยาน, ถนนบำรุงราษฎร์ อำเภออรัญประเทศ

จังหวัดสระแก้ว. สัมภาษณ์ ตุลาคม ๒๕๕๐.

นายเพชร วงศ์สังฆธรรม. มิตรไทย, ถนนจิตต์สุวรรณ อำเภออรัญประเทศ จังหวัดสระแก้ว.

สัมภาษณ์ ตุลาคม ๒๕๕๐.

นายมานิตย์ ศิริสมณะ. มานิตย์บุ๊กเซ็นเตอร์, ถนนเจ้าพระยาบดินทร์ อำเภออรัญประเทศ

จังหวัดสระแก้ว. สัมภาษณ์ ตุลาคม ๒๕๕๐.

นายมงคล จิตติเมฆากุล. เมื่อนาฬิกา, ถนนบำรุงราษฎร์ อำเภออรัญประเทศ จังหวัดสระแก้ว.

สัมภาษณ์ ตุลาคม ๒๕๕๐.

รายนามผู้ให้สัมภาษณ์ (ต่อ)

นายเรืองศักดิ์ จิวพัฒนานนท์. *วลัยพรรณ*, ถนนจิตต์สุวรรณ อำเภออรัญประเทศ จังหวัดสระแก้ว.

สัมภาษณ์ ตุลาคม ๒๕๕๐.

นางลักขณา ประเสริฐศิลป์. ๒๔ ถนนมิตรสัมพันธ์ อำเภออรัญประเทศ จังหวัดสระแก้ว.

สัมภาษณ์ ตุลาคม ๒๕๕๐.

นายวัลลภ งามวิไลพันธ์. เจ้แป้ ถนนบำรุงราษฎร์ อำเภออรัญประเทศ จังหวัดสระแก้ว.

สัมภาษณ์ ตุลาคม ๒๕๕๐.

นายสมชาย วัฒนเวช. *สมชายตั๋ยรุ่น*, ถนนบำรุงราษฎร์ อำเภออรัญประเทศ จังหวัดสระแก้ว.

สัมภาษณ์ ตุลาคม ๒๕๕๐.

นายหว่าง เจริญ. ๒๗ ถนนมิตรสัมพันธ์ อำเภออรัญประเทศ จังหวัดสระแก้ว.

สัมภาษณ์ ตุลาคม ๒๕๕๐.

นางหญิงน ติ แอน. แสงสว่าง ถนนจิตต์สุวรรณ อำเภออรัญประเทศ จังหวัดสระแก้ว.

สัมภาษณ์ ตุลาคม ๒๕๕๐.

นายอนุชิต อรัญพัฒนานนท์. ๕๔ ถนนจิตต์สุวรรณ อำเภออรัญประเทศ จังหวัดสระแก้ว.

สัมภาษณ์ ตุลาคม ๒๕๕๐.

นายสิ่ง กาว. ๒๗ ถนนมิตรสัมพันธ์ อำเภออรัญประเทศ จังหวัดสระแก้ว.

สัมภาษณ์ ตุลาคม ๒๕๕๐.

ประวัติผู้จัดทำ

ชื่อ นางศิริกมล นามสกุล สายสร้อย

เกิดวันที่ ๙ เดือน พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๔๙

สถานที่เกิด บ้านเลขที่ ๑/๑ ถนนราษฎร์อุทิศ ตำบลอรัญญประเทศ อำเภอรัญญประเทศ จังหวัดสระแก้ว ๒๗๑๒๐

ที่อยู่ปัจจุบัน บ้านเลขที่ ๕/๑ ถนนมหาดไทย ตำบลอรัญญประเทศ อำเภอรัญญประเทศ จังหวัดสระแก้ว ๒๗๑๒๐

ตำแหน่งหน้าที่ปัจจุบัน ครูชำนาญการ โรงเรียนอรัญญประเทศ ตำบลอรัญญประเทศ อำเภอรัญญประเทศ

ประวัติการศึกษา ศึกษาศาสตร์บัณฑิต วิชาเอก ประวัติศาสตร์ วิชาโท ภูมิศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางเขน

เว็ชตนาบโนอรัญประเทศ